Metsalille lootus
Grace Greene

Originaali tiitel:
Grace Greene
Wildflower Hope
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud.
Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2019 by Grace Greene. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

R11436023
ISBN 978-9949-87-161-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

„Metsalille lootus“ *on pühendatud neile, kes leinavad ja saavad kaotusest üle. See on pühendatud neile, kes võitlevad mistahes laadi emotsionaalsete või füüsiliste karkudega, olgu need enesetervendamine, ostlemine või midagi muud mistahes asjadest, mida me tarbime, või tegevustest, milles me osaleme, selleks et end lohutada ja oma tähelepanu kõrvale juhtida, ent millest paljud on meile kahjulikud või muutuvad aja jooksul kahjulikuks. Kaotus ja võitlus on rasked, kuid need on osa elust. See raamat on pühendatud neile, kes komistavad ja kukuvad, kuid tõusevad jätkuvalt üles. See raamat on pühendatud neile, kes keskenduvad vastupidavuse tugevusele, mitte komistamisele.*

PROLOOG

Mu isa Henry Lange suri juunis, kaks kuud pärast seda, kui tema ja mina Metsalille majja kolisime.

Inimesed räägivad leinast ja selle staadiumidest – eitamine, kauplemine, aktsepteerimine ja nii edasi. Ma ei kahtle selle tões. Tegelikult näib mulle, et mistahes siin elus, kas ebameeldiv ülesanne või äratundmine, et sa oled kellegi suhtes eksinud ja peaksid selle heaks tegema – või isegi, kui sulle on halba tehtud, ent ometi pead sina olema see, kes andestab –, teeb läbi samasugused staadiumid. Me tüürime ja põhjendame oma tee läbi elu ja surma ja kõik vahepealsed ajad kuni tegeliku lõpuni ning siis laienevad ja muutuvad kõik selles elus talutud jõupingutused ja valu vaieldavaks, sest mis tehtud, see tehtud.

Välja arvatud maha jäänud armastatud inimesed, kes peavad tükid kokku korjama.

Uitasin läbi Metsalille maja peaaegu tühjade kõrgelaeliste ruumide ja pikkade üksildaste koridoride. Ikka ja jälle leidsin end oma isa toast. Tema tuhk – ilusas poleeritud metallurnis, kuhu olid graveeritud ta nimi ja daatumid – seisis ta tualettlaual. Urni ja iseenda kujutise nägemisel selle taga peeglis ei suutnud ma märkamata jätta tema pähkelpruune silmi. Mul olid isa silmad ja ema sirged tumedad juuksed. Kuid need olid pinnapealsed jooned. Minu sisemuses

oli nii palju rohkem, mida ma oma vanematelt olin saanud. Palju sellest oli hea, aga oli ka palju seda, mis polnud nii hea, kaasa arvatud enesekindluse kurb puudumine ning kalduvus ehitada müüre ümber oma südame ja aju, selleks et end kaitsta.

Isa suri juunis. Tema lootused ja saladused kadusid koos temaga, kuid ta jättis mu maha terve labürindi lahendamata küsimuste ja Metsalille majaga.

Minu asi oli välja nuputada, mida nendega teha.

ESIMENE PEATÜKK

„Kara?“

Mu nimi kajas koridoris vastu.

Ma vastasin: „Ma olen köögis.“

Nicole Albers astus pikil sammel ruumi. Ta oli eatut laadi naine – sale, blond ja alati professionaalne. Ta oli umbes kümme aastat vanem kui mina, kusagil varajastes neljakümnendates, aga ma kahtlustan, et ta nägi kümme aastat tagasi ja näeb ka järgmise aastakümne jooksul üsna samamoodi välja. Tal oli käes suur kandekott ning peotäis margistatud ümbrikke ja reklaami ringkirju. „Ma haarasin need sinu postkastist. Paistab, et nad on paar päeva seal olnud.“

„Mul ei olnud tahtmist eile sinna jalutada.“

„Siis sõida autoga. Postkasti kontrollimata jätmine ei ole hea mõte. Keegi võib selle sisus sorida ja sa ei teaks kunagi, kas miski on ära võetud.“

Vastasin ta murele minnalaskva pilguga, liigutades virna köögiletil. „See on alati rämpspost, seega ei kaota ma tõenäoliselt palju, mis oleks väärt hoidmist.“

„Kuidas sul läheb?“ küsis ta.

„Kenasti.“ *Ei*.

„Kuidas projekti plaan edeneb?“

„Projekti plaan? Ma tean projekti plaanidest kõike. Kas sa unustasid, et ma olin oma eelmises elus projektijuht?“

Nicole nägi mu bluffi läbi. „Seega oled sa ühe teinud?“

„Mitte täpselt.“ Ma kehitasin õlgu. „Praegu on veel varajased päevad. Ma töötan ikka veel käsitsi kirjutatud nimekirja ning märkmete ja näidistega kasti läbi.“

Miski Nicole'is nägi välja teistsugune. Mul kulus teine pikem pilk, et määrata, mis nimelt.

„Sa kannad lühikesi pükse,“ ütlesin ma.

Ta vaatas alla ning tõmbas käega üle oma lühikeste pükste ja reite. „On see probleem?“

„Ei. Sa näed suurepärane välja. Asi on lihtsalt selles, et sa oled alati tööks rõivastatud – alati valmis tõsist äri ajama.“

„Ma *olen* alati valmis, aga täna võtsin vaba päeva. Ma ei määranud ainsatki kohtumist.“ Ta vaatas ruumis ringi. „Kus see kast ja nimekiri on? Ma tahan näha, kui kaugel sa sellega oled.“

Võtsin külmkapist pudeli jahutatud puuviljavett. „Juua tahad?“

„Muidugi. Tänan.“

Valasin talle klaasi vett. Kuni ta jõi, tõstsin nurgast, kuhu ma selle olin jätnud, näidiste – ideede – kasti välja. Asetasin selle lauale Nicole'i ette. Ta ärritas mind. Tema maneer oli järsk. Abrasiivne. Ja ta oli olnud mu isale väga lähedane – suhe, millest mind oli välja jäetud, hoides mind pimeduses. Kuid mitte Nicole'i poolt. Minust oli vale seda tema vastu hoida. Eriti, kui ta kasutas oma oskusi ja sidemeid Louisa maakonna eluaegse elaniku ja eluaegse kinnisvaramaaklerina ning oma isiklikku aega, et aidata mul Metsalille maja loominguliseks pelgupaigaks muuta.

Nicole heitis kasti üheainsa pilgu ja raputas pead. Pärast nõrka katset mitmesuguseid pabereid lehitseda astus ta tagasi. „Me peame sinuga koos maha istuma, et kindlad plaanid teha ja daatumid kindlaks määrata. Kara, sa vajad äriplaani. Ma võin su suurepärase raamatupidajaga kokku viia. Ta aitab sul kalkulatsioone ja kõike muud teha.“

„Ma tean, mida ma vajan.“ Tahtsin teda juba hoiatada, et kuigi ma hindan tema koordineerimist selle projekti legaalses otsas, juhin mina otsuste tegemist, kui ta ütles: „Täna seda siiski teha ei saa.“

„Oh?“

Nicole lükkas hälbinud juuksesalgu kõrva taha. „Maddie Lyn vajab veidi lisatähelepanu, seega mängime temaga popitegemist.“

Maddie Lyn oli Nicole'i õetütar. Ta oli peaaegu viieaastane. Maddie ema oli surnud veel enne, kui ma kedagi Albersi perekonnast olin kohanud. Ametlikult oli Nicole Maddie Lyni hooldaja, kuid Mel, Maddie vanaema, võttis oma õlgadele suurema osa lapse kasvatamise vastutusest, seda enam, kui Seth, Maddie onu, oli kuu aega tagasi sealt lahkunud.

Seth oli Maddie elus umbes viimase aasta suurt, peaaegu vanemlikku rolli mänginud – märkimisväärne mõju Maddie noore ea tingimustes. Vaevalt oli üllatav, et Sethi kolimine riigi teise otsa oli teda häirinud.

See teeb meist kaks. Valjusti ütlesin: „Kus ta on?“

„Eesverandal. Tal on oma värvipliiatsid ja värviraamat. Ütlesin talle, et ta su pinki ära ei värviks.“

„Tõesti?“

„Muidugi. Ta on värvipliiatsitega usaldusväärne, nii et ära muretse.“

„Tahan öelda, kas sa tõepoolest jätsid ta üksinda sinna välja?“

„Mis sul viga on, Kara?“ Tema naeratus oli kergelt noomiv. „Maddie Lynil on verandal turvaline ja ta võib lühikest aega end ise lõbustada. Kui ta mind vajab, siis ta hüüab mind.“

„Väljas on palav.“

„Praegu on ikka veel hommik ja verandal on varjuline. Ma ei jää kauaks. Astusin läbi, et teada saada, kus me selle projektiga oleme.“ Tema naeratus hääbus. „Veelgi rohkem tahtsin näha, kuidas sul läheb.“

„Peaksin sedasama sinult küsima. On sinuga kõik korras?“ Tumedad rõngad ta silmade all näisid kaduvat kiiremini kui minu

omad, kuid ma ei teinud sellest mingeid oletusi. Ma teadsin, et Nicole'il olid mu isa vastu sügavad tunded, ja ma ei suutnud ette kujutada – ei tahtnud ette kujutada – tema leina sügavust. Ta oli oma nutmised nutnud nagu minagi. Kuid tema loomuses oli edasi liikuda, nagu oli olnud ka mu isal. *Lahterdatud*, oli keegi nende mõlema kohta öelnud.

Seth. See oli Seth, kes seda oli öelnud.

Panin käe oma südamele, kui selle löök reageeris mõttele temast. Seth oli olnud peaaegu mu kallim, enne kui ta oli lahkunud, et Los Angeleses töökoht vastu võtta. Ma igatsesin teda. Surusin lõuapärad kokku ja vaatasin kõrvale.

Otsekui mu mõtteid lugedes küsis Nicole: „Oled sa Sethilt midagi kuulnud?"

„Ta helistas paar õhtut tagasi. Oled sa temaga rääkinud?"

„Ema rääkis. Ta ütles, et Sethiga tundus kõik hästi olevat. Võibolla tunneb veidi koduigatsust. Kuid ma kahtlustan, et ta kuulis seda, mida ta süda soovis. Seth ja Maddie Lyn tegid videokõne."

„Olen kindel, et Maddiel oli hea meel. Loodan, et see töö sobib talle. Ta on suurepärane kirjanik." Ma pidasin pausi ja lisasin: „Kui ma temaga rääkisin, näis ta avalike suhete ärinööride õppimisega veidi liiga hõivatud olevat. Ma püüdsin mitte kurta. Ma ei taha, et ta mõtleks, et ta peaks siin olema, saad aru? Või panna teda end süüdlasena tundma, et ta lahkumisega meid alt vedas. Ta peab keskenduma sellele, mida ta seal oma uues töös teeb."

„Nagu me keskendume sellele, mida meie siin teeme." Nicole rääkis kindlalt, tõmmates oma kandekotist kausta ja lüües selle mõnuga lauale. „Loe neid, kui sa veidi aega leiad. See on informatsioon ehituskoodide ja muude loanõuete kohta, mida sa pead teadma. Ütle mulle, kui sa oled lõpetanud, ja me arutame selle sügavamalt läbi."

Mu lootus kadus. Teretulnud pääsemine tuli, kui ma märkasin väikest nägu uksepiida tagant piilumas. Sasised maisisiidi värvi lokid püüdsid valgust.

„Maddie Lyn? Oled see sina?“ küsisin.

Ta astus häbeliku naeratusega ettepoole ja sirutas välja topsi, tugevast plastist roosa kõrs läbi kaane. Võtsin seda žesti tähenduses, et ta vajas topsi uuesti täitmist.

„Tahad juua?“ küsisin. „Ma toon sulle veidi mahla.“

Väike tüdruk naeratas ja uuris ruumi. Ta oli siin koos oma onu Sethiga varem olnud, seega ma teadsin, et ta ei kontrollinud selle dekoori. Ta ulatas mulle oma topsi ja ma läksin külmkapi juurde.

„Maddie Lyn,“ ütles Nicole. „Ma palusin sul väljas oodata. Ma lõpetan super kiiresti. Ainult veel üks minut.“

„Võibolla ta…“

Nicole tõstis käe, lõigates mu lause kindla naeratusega läbi. „Maddie Lyn, ma tulen kohe välja. Täna preili Karat mahla eest ja palun oota väljas verandal.“

Maddie noogutas, sosistas vaevaltkuuldava „tänan“ ja taganes. Me kuulsime võreukse sulgumist.

„Tõepoolest, Kara, täiskasvanu peab kindel olema.“ Nicole surus oma maniküüritud sõrmeotsad kokku. „Järjekindel armastus ja distsipliin. Usaldusväärne rutiin. Need asjad annavad lapsele turvatunde.“

Võibolla, mõtlesin ma. Mul endal ei olnud mingit emaduskogemust. Mul oli see võimalus peaaegu olnud ja ma olin selle kaotanud. Kuid ma kahtlustasin, et Nicole võis oma kavatsetud märgist veidi mööda lasta. Kui asi ärisse puutus, oli ta suurepärane ja tundis maakonnas igaüht, kuid emainstinktid? Mitte nii väga.